

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

4.1 ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบคะแนนความก้าวหน้า (Gain Score) ของความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าว

การสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	8	42.25	5.06	-4.54*
หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	8	52.13	9.33	

* $P < .05$

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนที่มีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ เมื่อได้เข้ากลุ่มการให้คำปรึกษาจะมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าว

การสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม	8	42.50	4.04	-2.64*
หลังการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม	8	50.38	7.43	

* $P < .05$

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนที่มีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่ำเมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม จะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเอง ก่อนการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าว

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.	t
การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	8	42.25	5.06	.11
การเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม	8	42.50	4.04	

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ก่อนการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองหลังการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าว

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.	t
การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	8	52.13	9.33	.42
การเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม	8	50.38	7.43	

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนหลังการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบคะแนนความก้าวหน้า (Gain Score) ของความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

การเปรียบเทียบคะแนนความก้าวหน้า (Gain Score) ของความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความก้าวหน้า (Gain Score) ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าว

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{d}$	S.D.	t	
การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	9.88	6.15	.54	
การเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม	7.88	8.41		

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มไม่แตกต่างกัน

4.2 การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกระบวนการกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านกุดกว้างประชาสรรค์ จำนวน 16 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ผู้วิจัยได้เสนอการอภิปรายผลโดยแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

4.2.1 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

จากสมมติฐานข้อ 1 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าก่อนให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตารางที่ 4.1) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีผลทำให้นักเรียนมีความเปลี่ยนแปลงความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น สมาชิกทุกคนมีสิทธิในการแสดงความรู้สึกและมีผู้ให้คำปรึกษาคอยสนับสนุนให้สมาชิกได้แสดงความรู้สึกของตนเองออกมาและแต่ละคนก็มีความเคารพในสิทธิของผู้อื่น สามารถเปิดเผยตนเองในบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรที่มีแต่ความไว้วางใจ และเป็นกันเอง ทำให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้ที่จะสำรวจตนเองในอันที่จะส่งผลให้เกิดการพัฒนาตนเอง แก้ไขปัญหาของตนเองได้ โดยเฉพาะวัยรุ่นนั้นมักจะยอมรับฟังความคิดเห็นและคำแนะนำจากเพื่อนในวัยเดียวกันมาก โดยเฉพาะหากเป็นคำแนะนำที่มาจากเพื่อนทั้งกลุ่มแล้วยิ่งทำให้มีน้ำหนักมากขึ้น และ เมื่อเพื่อนในกลุ่มให้การสนับสนุนคำพูดก็จะคล้อยตามและทำตาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ ติรพัฒน์ (2517) ที่กล่าวว่า การที่เด็กได้รับการส่งเสริมให้แสดงความคิดเห็นและมีอิสระในการตัดสินใจจะช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองให้สูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลี วงษ์แก้ว (2526) พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มานิดา ทองทวี (2526) พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำให้เด็กนักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสิทธิ์ คงรักษา (2536) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2.2 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

จากสมมติฐานข้อ 2 นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าก่อนได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าก่อนได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตารางที่ 4.2) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากระบวนการกลุ่มมีผลทำให้ นักเรียนมีความเปลี่ยนแปลงความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น ซึ่งอาจเนื่องมาจากนักเรียนที่เข้าร่วม กิจกรรมกระบวนการกลุ่มได้มีส่วนร่วมในการกระทำกิจกรรม โดยมิมีผู้สัมพันธ์กัน ได้ฝึกตนเอง จากกิจกรรมที่จัดขึ้นสมาชิกได้คิด ได้ทำ ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และสมาชิกได้ช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน ในบรรยากาศที่เป็นอิสระ อบอุ่นและเป็นกันเอง สมาชิกจึงไม่อายและกล้าที่จะแสดงความสามารถของตนให้เพื่อนๆ ได้เห็นและยอมรับ ซึ่งการแสดงความสามารถให้เพื่อนยอมรับเป็นการ นำมาซึ่งความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในความสามารถของตน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของราตรี ทาหัด (2532) พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วม กลุ่มสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรองทอง ทองพลับ (2537) พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

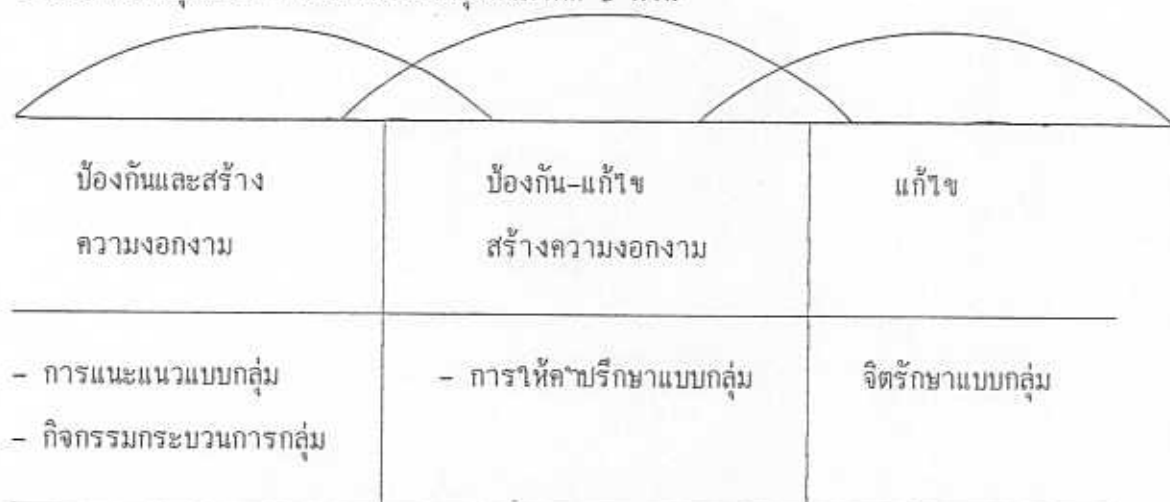
4.2.3 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

จากสมมติฐานข้อ 3 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้เข้าร่วม กิจกรรมกระบวนการกลุ่ม มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ได้เข้าร่วม กิจกรรมกระบวนการกลุ่ม มีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตารางที่ 4.4) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธวัชชัย ใจเย็น (2534) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และนักเรียนที่ได้รับการ ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความไว้วางใจในตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งอาจเป็นเพราะ

(1) จุดมุ่งหมาย เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกิจกรรม กระบวนการกลุ่มเหมือนกัน ถึงแม้รายละเอียดของกิจกรรมจะแตกต่างกัน แต่จุดมุ่งหมายเหมือนกัน จึงอาจทำให้ผลการทดลองออกมาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(2) วิธีดำเนินการทดลองและลักษณะของกิจกรรม ทั้งการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกระบวนการกลุ่มจะแตกต่างกัน แต่ผู้วิจัยก็มุ่งที่จะให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดทั้งสองแบบ ด้วยเหตุนี้ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่มจึงได้ผลดีเช่นกัน ทั้งนี้เพราะในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย มุ่งที่จะเสริมสร้างให้สมาชิกเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และเนื่องจากกิจกรรมกลุ่มทั้ง 2 แบบมีส่วน สัมพันธ์กัน ดังที่ Gazda (1975 อ้างถึงใน ชูชัย สมิทธิกร, 2527) ได้เสนอการจำแนก ประเภทของกลุ่มและความสัมพันธ์ของกลุ่มดังภาพที่ 3 ดังนี้

ภาพที่ 3 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของกลุ่มประเภทต่างๆ

จากภาพที่ 3 จะเห็นว่ามีส่วนของเส้นโค้งที่ทับกัน (overlap) ซึ่งหมายถึงการมี ลักษณะบางอย่างที่ร่วมกัน จึงแสดงให้เห็นว่าทั้งการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่มมี ส่วนสร้างความเจริญงอกงามของบุคคลและป้องกันการแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่ให้เกิดขึ้น จากการที่มีลักษณะบางอย่างร่วมกันของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่ม จึงทำให้ ผลของการวิจัยในครั้งนี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05